

Kiitos lukijoille palautteesta, pyrin parhaani mukaan otamaan neuvoista vaarin. Ja tarinaan... Visa istui kaupungin eliittiravintolassa, tyylikkäänä kuten aina. Hänen asunsa ja olemuksensa oli kuin suoraan plastiikkakirurgin mainosjulistesta. Hajuvesi jota hän käytti, oli hän mielestään miehekkään maskuliininen, todellisuudessa se oli Eau de toilet tasoa. Visa vilkuili tavan takaa kelloansa ja hänestä tuntui, että aika kului tavallistakin hitaammin. Mikäli Visa olisi ollut tupakkamies, niin varmasti aski olisi huvennut silmissä. Nyt hän tyytyi naputtelemaan sormenpäillään ravintolan pöydänpintaa. "Jos ei se kohta tule, niin minä lähden". Ajatteli Visa itsekseen. Samalla hetkellä häntä lähestyi hieman yli viisikymppinen naishenkilö. Visa nousi ylös kuin vieterinukke. Nainen oli pukeutunut villaiseen pitkään takkiin, mustiin tiukkoihin housuihin ja neljän tuuman reisisaappaisiin, jonka varret ulottuivat polveen asti. —Oletko aivan varma, ettei tutkijan haista palaneen käryä? kysyi nainen istuutuessaan pöytään. —Voit olla huoletti siitä, sitä paitsi taustat on kunnossa, Visa sanoi. —Entä jos hän alkaa tutkia kuolleen miehen tapausta? nainen kysyi —Miksi alkaisi? miehen kuolemahan oli luonnollinen, sydänkohtaus. Mies sanoi ja katsoi naista silmiin. Tarjoilijan tulo keskeytti Visan ja Marketan juttelun. Tarjoilija ojensi heille ruokalistan, poistuen sitten toisaalle. —Mitä tahtoisit ottaa? kysyi Visa. —Minä tarjoan, lepersi Visa, kuin paraskin Ruben Oskar Auervaara naiselle. —Minä voisin ottaa valkoviinissä liekitettyä kuhaa sekä uuniperunoita yrttivoin kera. Nainen sanoi. —Oivallinen valinta. —Saanko ehdottaa viiniksi Vinou le' Blanch? —Entä jälkiruuaksi? Market kysyi. —Ajattelin ehdottaa tryffelikuutioita minttusuklaa fondueella. Visa totesi —Kerrassaan loistava ajatus. Mies tunsu pienoista ylpeyttä sisällään, päästessään pätemään naisen seurassa. Tosin menu ei ollut tyhjätaskun annos, sillä koko ateria maksoi pienen omaisuuden. —Kenet laitoit muuten tutkimaan kyseistä juttua? —Nina Mäkipään, aika kokematon tutkija, ainoastaan yksi isompi juttu takanaan. —Eli ei siis huolta? nainen tiedusteli. —Voit olla aivan huoletti. —Eräs asia minua ihmetyttää, miksi juttua pitää alkaa tutkimaan, kun henkilö on kuollut. Marketta ihmetteli. —Tutkimus koskeekin kuolleen henkilön rahavaroja. —Perikunta on tehnyt ilmoituksen ja rikostutkinta pyynnön kuolleen henkilön varoista. —Ahaa, aivan. Nainen totesi. Samalla hetkellä tarjoilija tuli uudelleen. —No niin, ollaanko täällä valmiita tilaamaan? —Kyllä vaan. Visa sanoi, tehden tilauksen. —Mitenkä jatko? nainen kysyi, tarjoilijan poistuttua. —Pidetään matalaa profiilia ja toimitaan tilanteen mukaan. Sanoi Visa. —Pidäthän minut ajan tasalla? —Tietenkin. Sanoi mies katsellen naista tarkemmin. —Olenko kertonut kuinka ihastuttava olet? —Haluttavan hyvännäköinenkö? Marketta kysyi ilkeästi. Visa rykäisi niin että viini meinasi mennä vääriin kurkkuun. —Suorastaan himoittavan hyvännäköinen ja enemmän kuin mitään muuta tahtoisin viettää laatuaikaa kanssasi, sanoi mies tarttuen naista kädestä kiinni. —Kenties se on lähempänä kuin luuletkaan, nainen vastasi. Samalla hetkellä tarjoilija toi ruoka-annokset pöytään. —Bon appetit, Visa sanoi kohottaen snapsi lasin ylös. 3. Luku Veijo Repo oli vetreässä kunnossa ikäisekseen. Kaksikymppisenä hän oli valmistunut poliisiksi ja virkavuosia oli takana kolmekymmentäviisi. Aika oli muuttunut samoin rikokset ja rikolliset. Intohimo työhön oli edelleen, vaikka terävin palo oli kadonnut. Veijo Repo oli komissaarina pienellä paikkakunnalla joka oli kuin kärpäsen paska Saharan autiomaassa. Kaupungissa jossa kaikki tiesi toisten asiat paremmin kuin omat. Repo oli aikoinaan anonut siirtoa, sillä hänelle riitti isojen kaupunkien kuviot ja se raadollisuus joka siellä rehoitti. Aikoinaan hän oli ollut jopa erikoisryhmässä mukana. Joku saattaisi olla ylpeä sellaisesta, mutta ei Repo. Sillä silloin hänen silmänsä, avautuivat lopullisesti. Veijo Repo istui pöytänsä takana täyttäen sen viikon iltasanomien ristikköä, kun muutakaan ei ollut. Rikokset mitkä paikkakunnalla tapahtui, oli yleensä pikkunäpistyksiä, tai muuta pikkukahnausta. Veijon huoneen oveen koputettiin. —Niin sisään. —Pomo, aulaan odottaa vieras. Esitteli itsensä Mäkipääksi, tutkija

kuulema, ja ihan Etelä-Suomesta. —Mitä, ei kai? "jumalauta tutkija Etelä-Suomesta" semmoista ihmettä ei ollut tapahtunut sitten pariin vuoteen, että asemalle oli tullut vieraita. Silloinkin vieraat olivat olleet koululaisia. Jotka oli tullut katsomaan poliisin toimintaa. —Käy kiireesti ostamassa Railin kahvilasta nisua, että voidaan tarjota vieraalle kahvit, rahat voit ottaa sakkokassasta. Nuorempi konstaapeli Jolkkonen kiiruhti ulos komisaarin työhuoneesta. Sillä aikaa Nina oli lähettänyt viestin Visan vastaajaan, että on tekemässä kenttätutkimusta asiantimoilta. Veijo Repo saapasteli huoneestaan tukkaansa kammaten. Nina nousi ylös tuolista ja esittäytyi miehelle. —Nina Mäkipää, hyvää päivää. —Veijo Repo päivää, — saanko pyytää tätä tietä, voimme mennä huoneeseeni juttelemaan. Lähetin pojan hakemaan nisua, niin saadaan maistaa kahvin kanssa. Mies sanaili. —Kiitosta vaan, mutta ei olisi tarvinnut minun takia. Nina yritti sanoa. —Eikä mitä, sitä paitsi olisin minä laittanut pojan muutenkin hakemaan, kun on päiväkahvi jäänyt juomatta. —Onko ollut niin kiirettä? Nina viisasteli —Kun olisikin ollut, täällä ollaan melkein kuin olisi huopatossu tehtaalla, verrattuna siihen mitä teillä varmaan on. Mies kehui. —Istuutukaa, mies sanoi ja osoitti tuolia, kun olivat päässeet tämän työhuoneeseen. Nina katseli pöydällä ollutta iltasanomien puoliksi täytettyä ristikkoja. Mies huomasi tämän ja kiirehti sitten korjaamaan auki levitetyn lehden pois. —Täytyy yrittää ratkoa ristikoita kun ei ole rikoksia mitä ratkoa. Mies yritti keventää tunnelmaa. —Sanoitteko olevanne Nina Mäkipää? — oletko Paavo Mäkipään tyttö? —Olen kyllä, tunsitteko isäni? Nina kysyi uteliaana. —Ai tunsinko, hän oli kuin veli minulle. Voi me oltiin työparina aikoinaan ja monta kuukautta. Olen pahoillani isäsi johdosta. Totesi mies. —Kiitosta vaan, sanoi Nina. —Sinä olit siihen aikaan pieni tytön tyllerö, isäsi puhui sinusta usein minulle, partiovuoroissa. —Näytti hän jopa kuvaasikin. Nina punastui miehen puheesta. mies huomasi tämän. —Olin hänen kassaan yhtä aikaa erikoisryhmässäkin. Itse asiassa olin viimeinen henkilö joka isäsi kanssa puhui. —Niinkö sitä en tiennytäkään. Nina vastasi. —Onko sinulle kerrottu tai oletko tietoinen kuinka isäsi menehtyi. —Ei sen tarkemmin, muuta kuin sen että isä sai osuman ysimillisen luodista huumepeite operaatiossa, kun oli syntynyt ammuskelu välikohtaus. —Käsittääkseni jutusta ei tehty virallista pöytäkirjaa eikä raporttia. Veijo Repo oli täysin hiljaa, kuin katsellen jonnekin kaukaisuuteen, aivan kuin palaten ajassa kaksikymmentäkaksi vuotta taaksepäin. —Niin aivan, Repo tyytyi sanomaan. Miehen käytös mietitytti Ninaa, eikä tämä voinut olla tiedustelematta asiaa tarkemmin. —Saanko kysyä suoraan? —Totta kai sopii. —Tiedätkö isäni kuolemasta jotain joka ei ole papereissa ja joka ei ole se tieto mikä virallisesti on annettu? Veijo Repo oli hetken hiljaa, kaivaen laatikostaan tupakkiaskin, siirtyen sitten ikkunan eteen. Nina kaivoi myös tupakan itselleen, mennessä sitten komissaarin viereen. Joka tarjosi tulta. —Isäsi oli kunnon mies, mies jota arvostin ja arvostan edelleen. — On olemassa kahden tyyppisiä viranhaltioita ja viranomaisia, — huonoja ja hyviä, epärehellisiä ja rehellisiä. —Isäsi kuului jälkimmäisiin. Nina katseli miestä joka puhui hiljaa ja hartaasti, aivan kuin raskas taakka harteillaan. —Saatat arvata, tieto minkä olet saanut, ei pidä paikkaansa. Isäsi ei saanut osumaa ysimillisestä, vaan seitsetsenkuuskakkosesta rintaan. Nina ei voinut uskoa kuulemaansa. —Sehän on kiväärin kaliiperi? Nina ihmetteli —Niin on. —Oletko aivan varma? — Olen, Koska olin hänen vieressään tapahtumahetkellä. Nina puri hampaansa yhteen ja mies näki hänen kiihtymyksensä. Pikku hiljaa Nina rauhoittui. —Ehtikö isäni sanoa sinulle mitään? —Ei juurikaan, käski antaa tämän sinulle. Veijo Repo kaivoi kultaisen korun laatikostaan, ojentaen sen sitten Ninalle. Nina katsoi hetken korua kädessään, se oli medaljonki. Samaan aikaan nuorempi konstaapeli oli saanut kahvin laitetuksi ja ilmoittikin ovelta kahvin olevan valmista. Veijo oli lähdessä kohti ovea kun Nina keskeytti tämän. —Miksi asiasta ei tehty tutkintaa? —En osaa vastata tuohon, henkilökohtaisesti olin vaatimassa sitä, mutta sitä ei noteerattu mitenkään. —Ilmeisesti liian kuuma asia. Nina huomasi aivan kuinka jokin raskas

taakka olisi pudonnut miehen hartioilta. —Mikä muuten sai sinut tulemaan luokseni? mies kysyi —Tutkit jokin aika sitten Johannes Juntin juttua, vai kuinka? Nina kysyi. —Kyllä, pääsin hyvään alkuun tutkimuksissa kun se keskeytettiin, mutta mitenkä sinä sitä? mies yritti. —Esimieheni Visa Koivu antoi kyseisen jutun, minun tutkittavakseni. —Ahaa, vai sillä tavalla ymmärrän. Mies sanoi. —Sopisiko tässä välissä pitää kahvitauko? —Se kyllä sopii, alkoi tässä suuta jo kuivata. Nina seurasi komissaaria aseman kahvitiloihin mikä tarkoitti keittonurkkausta jossa oli ainoastaan yksi pyöreä pöytä, muutama kaappi, pesuallas, vesikraana ja mikroaalto uuni. —Pahoittelen näitä meidän tiloja. Veijo selitti. —Tämä käy vallan hyvin. Nina sanoi katsellessaan sisustusta ja kalusteita jotka oli kuin suoraan kehitysapu kirpputorilta. —Millainen miehitys teillä täällä on? —Kymmenkunta, toimistokin on ainoastaan kolmena päivänä viikossa. —Kyllä herrojen perhseeseen rahaa löytyy, mutta kun kyse on tavallisesta kansalaisesta, niin sitten kyllä itketään jokaista senttiä. kommentoi Repo tohkeissaan. —Sitähän se on joka paikassa. Nina tyytyi toteamaan. —Saako olla lisää kahvia? tiedusteli Jolkkonen —Kyllä kiitos, ei ole tullut juotuakaan näin hyvää kahvia. Nina kehui. —Maista pojan hakemaa nisuakin, Repo tuumasi. —Kiitoksia vaan, jos minä nyt yhden sitten ottaisin. Nina rupatteli miehistön kanssa jonkin aikaa. Repo vilkaisi kelloaan, mikä oli pieni vihje Ninalle. Joka kiittikin kahvituksesta, nousten sitten pöydästä, Komisaarin tehdessä samoin. —No niin jatkaisimmeko vielä hetken? Repo kysyi —Se kyllä sopii oikein mainiosti, haen vain kansioni autosta. Ninan poistuttua hakemaan kansiota, Jolkkonen jäi katsomaan naisen perään. —Jolkkonen perkele! etkö sinä ennen ole naista nähnyt? Repo kysäisi. —Olen kyllä, mutta tuo nainen on ihan eri luokkaa kuin paikalliset naiset. —Tuon kuulusteltavaksi minäkin tahdon. Totesi Jolkkonen. —Haista sinä Jolkkonen, sanonko minkä? — sinä et kestäisi minuuttiakaan tuon naisen käsittelyssä. Samaan aikaan Nina tuli uudelleen sisään, Seuraten komissaaria, tämän huoneeseen. —Sopiiko, että tiedustelen hieman? —Totta kai. Veijo totesi. —Pöytäkirjan mukaan sinulla oli vahva epäily, Johannes Juntin murhan tekijöistä, mikäli olen oikein ymmärtänyt? —Kyllä vain, tutkinnoissa selvisi kahden mahdollisen henkilön osuudesta asiaan. —Tarkoituksena oli pidättää henkilöt kuulusteluita varten, kunnes juttu keskeytettiin. —Uskot siis, että Johannes Julkunen murhattiin? — pöytäkirjan mukaan kyseessä oli sydänkohtaus. Nina sanoi. —Sanotaan, että tapaus näytti sydänkohtaukselta. —Kuitenkaan lääkärin mukaan, henkilö ei ollut kärsinyt mikään tyyppisestä sydänoireista. —Siitä syystäkö tutkimus lopetettiin? —Hyvin luultavasti. Veijo totesi. —Ketä henkilöitä epäiltiin teosta? ja millä perustein? Veijo Repo otti tupakan askistaan, tarjoten samalla Ninalle. —Hotellin turvakameroiden mukaan kaksi henkilöä onnistuttiin tunnistamaan, henkilöt olivat liittyneet Juntin seuraan ja seuranneet tätä tämän huoneeseen. —Henkilöiden nimiä ei ollut pöytäkirjassa. —Miksi? —Siksi, että niitä ei kirjattu pöytäkirjaan. Tai siihen osaan mitä on jäljellä. —Omissa muistiin panoissa ne kyllä ovat. —Onko mahdollista saada henkilöiden nimet? Nina kysyi? —Totta kai. Keijo Korkki ja Anna Huikka, vastasi Repo —Ja tarkoituksena oli siis kuulustella heitä? —Niin, ja itse asiassa kuulustelin jo toista, kun tuli määräys keskeyttää kuulustelu ja tutkinta. —Kenen käskystä kuulustelu keskeytettiin? Nina tiedusteli. —Sitä en osaa sanoa, mutta ilmeisen isoviskaali varmaankin. Mies huomasi kuinka Nina mietti ankarasti, jutussa oli liian paljon omituista. ”Hitto tuo nainen osaa hommansa”. Mietti Veijo Repo. Nina vilkaisi kelloaan, hän oli viipynyt jo reilu kolmisen tuntia asemalla. —Minä kiitän näistä arvokkaista tiedoista, ja oli tosi ilahduttava kuulla myös isäni kohtalosta. Nina sanoi ojentaen sitten kätensä Veijolle. —Ilo oli minun puolellani, ja jos tulee eteen jotain josta tahdot jutella, niin tiedät mistä tämmöisen vanhan kehäraakin löydät. Veijo totesi. —Jos sinä olet kehäraakki, niin minä olen nunna. Nina sanoi leikkisästi. —No oletko? Veijo kysyi. —Tahdotko ottaa selvää? Nina kysyi, iskien samalla silmää. —Kuka tietää.

Mies vastasi.